

NAPLÓ 1912—1913*

CSÁTH GÉZA

1913. február 6. Mosolyogva olvasom az utolsó, elkészedett napló-jegyzeteket. Tulajdonképpen igen komoly dolog, ami bennük van. Kétségbeesett küszködés, erőlködés a méregtől való megszabadulás érdekében.

Ezt a másnapot természetesen *nem* sikerült méregmentesen átélni, de az eredmény mégis igen szép volt. Délben vettem 0,02 P-t, és este 0,03 M-et. Alig dohányoztam. A következő napon azonban 0,08, majd február 4-én 0,16 g-ra mentem fel. Ez utóbbit menti, hogy belőle 6 P volt. Ez idő alatt a depresszió állandóan üldözött, a legkeservesebb érzéseket éltem át. Szexuális érdeklődésem a nullára süllyedt le, és közeli korai megrokkánásomra gondoltam. Tegnap azonban megembereltem magam. Ti. egy szerencsés körülmény jött közbe. Éjjel változott az idő. A fagyból enyhe, tavaszi, ködös, de jó szagú állapotba ment át az atmoszféra. Nem tudtam aludni. Bár a napi adag 0,10 volt, éjjel egymás után vettem 0,02—0,02—0,02 adagokat 2 és 3 között, hogy aludni tudjak. Hiába volt minden, félálomban, bódulatban fetrengtem az ágyamban. Ma is az a véleményem, hogy az álmatlanság igazi oka az időváltozás volt. De ez lett okozójává azután a szerencsés másnapnak is. Ti. bár csak keveset aludtam 12—2, 5—9 igen frissnek éreztem magam, fürödtem, hánytam, és egészen este 1/2 8-ig semmit se vettem. Ekkor 1 órán belül kétszer 0,02 P-t fecskendeztem 3 $\frac{1}{2}$ -os oldatban. Határozottan *rosszabbította* az állapotot. Így azután éjfél után ismét 0,04 P-t helyeztem el. Az éjszaka nem volt valami kitűnő, 1/2 3-tól 1/2 11-ig aludtam. Ma ismét *hősiesen* viseltem magam, bár az ébredés sokkal rosszabb volt. Hányás, fürdés segítettek. Most látom tisztán, hogy miért nem sikerültek az őszi elvonási próbák, amelyek ugyan nem voltak komolyak, de mégis *szerencsés esetben* hozhattak volna sikert, mert a hányást mellőzhetőnek véltem, holott nélkülül hiábavaló minden fáradság. Reggelre ti, a kiválasztott méreg a gyomorban gyűlik össze, ha el nem távolítjuk szépen, újra felszívódik, és ekkor nem narkotizál, hanem — aránylag kis adag

* Hetedik, befejező rész

lévén — az éhséget csak fokozza. Ugyanez a hibája a Pantoponnak is. Tehát szabályul lehet felállítani, hogy a fájdalom nélküli elvonásnál leghelyesebb elv:

1.) Napi egy adag, amely azonban legalább 20 órára nyugalmat teremtsen, azaz a legközelebbi éhezés legfeljebb 4 óráig tartson. (Éhezés akkor áll be, ha megindul a salivatio, és beáll a gyomor hypersesthesiája.)

2.) A napi egy adag legalább $2/4$ része legyen kezdetben a napi összdózisnak.

3.) Reggel még az elvonás után is napokig hánytatás.

4.) Az elvonás megkezdésével Assycodile-kúrát; mindig ebéd után adandó az adag subcutan.

Hősiességemnek meg is volt a jutalma. Délután Olgával feledhetetlen örömeket éltünk át. A coitus equinus olyan maró és szent gyönyört adott, amire alig emlékszem. $1/2$ órán belül még egy ————— Cleopatra és Antonius pozíciójában. Királyi élvezet volt ez is. A ++—ok után vett $0,03$ P (30%) semmit se elégített ki, sőt az éhséget fokozta. Ezért hazajövet, mert a kis mamát hazakísértem, 30% -os M-phiolákat vásároltam, és ezekből egy $0,02$ M-adaggal ajándékoztam meg magam. Most azt hiszem, eltaláltam, jó lesz az éjszakám, és az ébredés is. Holnapi terv *délután* 6 órakor $0,02$ P, és ágybafekvéskor $0,01$ M.

Az utolsó napok eszerint így festenek:

Február 4. — $0,10$ M

Február 5. — $0,02$ M + $0,08$ P = $0,10$

Február 6. — $0,07$ P + $0,02$ M = $0,9$

A holnapi nap tehát: $0,05$

Szombat: $0,03$

Vasárnap: $0,02$ P

Hétfőre pedig: szabadság.

1913. Február 7. A mai nap sikeres és szép eredménnyel vitte előre az ügyet. Hányás, fürdés és székelés után $0,02$ M-et adtam. Azután este felé ismét $0,015$ M-et. Így értem el ma a tegnapi $0,09$ után $0,035$ -öt. Természetesen a AyAyAyt is este betartottam. + nem volt, de holnap annál jobb lesz.

1913. Március 12. Gyalázatos kudarcok. Kudarcok. Nem tudtam végrehajtani a tervem. S most, amikor Sándor (akit pleuritisével minden támogatás nélkül csaknem az öngyilkosságba engedtem rút nemtörődöm-

ségem révén), Gyula sírva és káromkodva és kétségbeesetten kérnek, amikor Olga sóhajtva, halkán, panaszkodva, aggódva zokog a fülemben: „És fiam, te azt jobban szereted, mint engem!” — most nehezebb munka előtt állok, mint valaha. Mert az utolsó héten 0,22—0,36 g-ra szökkent fel az adagom. Oly hosszibilis mennyiség ez, amely sokszorosan felülmúlja az eddigi legnagyobb adagokat. És mégis sokkal inkább, mint valaha, hozzá kell fogynom végleg, és visszavonhatatlanul, mert ha 20-ig nincs eredmény, teljes eredmény, akkor már csak a *zárt intézetbeni* elvonás marad számomra, ami klinikai existenciám teljes elvesztését vonná maga után.

Tehát holnap a legutolsó próba, amely élet-halálra megy.

1.) Csak arra kell gondolnom, mily simán ment az 1911. decemberi elvonás, holott akkor a sikerben nagyon is kételkedtem, míg most tudom, hogy *nem vállalkozom lehetetlenre*.

2.) Gondolj József, szegény Olga kétségbeesésére, és rettegő, esdő tekintetére.

3.) Gondolj rá, mily örömteli, nagyszerű napok fognak következni, épp mint akkor (1911. XII—1912.)

4.) Gondolj rá, mily szép lesz visszatérni az életbe, dolgozni, örülni mindennek, élni, *való életet*.

5.) Gondolj rá, hogy 68 évig kell élned, mint Pista bácsinak, aki most is \pm —él.

6.) Gondolj rá, hogy micsoda hatalmas szellemi fejlődés várható a Mansfeld-féle elv értelmében.

7.) Gondolj a vidám, szép Casanova-reggelekre és óriási sonkavacsorákra.

8.) Gondolj a jövődre, amelyet teljesen semmivé tehetsz, vagy nagy-szerűvé, gyönyörűvé építesz ki. —

JEGYZETEK D.-NEK

1.) Hangsúlyozom, hogy mindig szadista férfi voltam, és sohase féltékeny. O.-val szemben is így indítottam, és uralkodtam felette, de az M^o és a féltékenység elgyengített, s ő azután vérszemet kapott, és felülkerekedett.

2.) Hosszan, sok részlettel kell leírni az első M^o-injección, és az *azzal kapcsolt félelmet*, később pedig a kis M^o-adagok öntudatos, vanbanque-szerű, állandó és sikeres használatát.

3.) Hangsúlyozandó a degenerált születés. Illúziók a megholt anyá-ra. A fiú *ragaszkodik* az apához, azonban bizonyos okok állandó félreértéseket szülnek.

4.) Hangsúlyozandó a *túl nagy* ambíció, amely hirtelen törik le.

5.) Az a tény, hogy nincs diadalmasabb, szebb dolog, mint ifjú se-gédorvosnak lenni, fürdőn, ahol 4-5 nő rajong az emberért, emellett

jól élni (Tátra), pezsgőzni, kirándulni Csorbóra, Morfiumot is fecskendezni néha halmozott coitusok után, stb. stb.

6.) Részletesen lefestendők a fürdőre utazás, bepakolás, remények, érzés, hangulatváltozások.

Az Andor tragédiája önmagában van. Itt azonban sok dolog jön össze:

- a.) a fiút elhagyta az apa,
- b.) a finak.

ALTALÁNOS MEGJEGYZÉSEK

Nem azért *ítélem el* feleségemet, hogy sokszor megcsalt, és végül más-tól gyereket szült (*módja lett volna* a magzattól megszabadulni — mint máskor, kb. 8-szor tette). Természettudós és bölcsész vagyok. Tehát a hús és a vágy jogait meg tudom érteni. Ismerem az emberi természetet, hogy bármily jól és boldogok vagyunk — az örömből minél többet óhajtunk.

Ellenben *megbocsáthatatlan* dolgok a következők:

1.) *Az esküvő előtt* azt mondta (másoknak), vagy elveszem, vagy megöl engem. Ehhez szajhának nincs joga, csak szerelmes nőnek, aki *egy férfiért* él-hal.

2.) A házasság első heteit megkeserítette folytonos kínzásaival, melynek célja *csak a figyelem elterelése volt*, mert akkor is mástól volt teherben.

3.) Tudta magáról, hogy hűtlen természet, s látta a szanatóriumban, hogy mennyire szenvedek ennek a sejtelme miatt, *mégse egyezett* a válásba.

4.) Megakadályozta, hogy Szabadkán telepedjek le (ahol a legjobb existenciám lett volna) — mert Pestre akart menni. (Nem akart a családom ellenőrzése alatt lenni.)

5.) Elidegenített öcsémtől.

6.) Mikor észrevette testi és szellemi hanyatlásomat, nem vitt orvoshoz, *nem mozgatott meg minden követ*, hogy segítsen rajtam, hanem hagyott, hogy menjek a pusztulásba. Én nem láttam magam, nem figyelhettem magam. — Neki kellett látni. Neki lett volna (és családjának) a kötelessége, de mind tették magukat, hogy észre nem vesznek semmit rajtam. (S ezt akkor én el is hittem.)

7.) Meggyalázott, mert utóbb mindenkiel összeadta magát, és *alig titkolta* ocsmány szajhaságát.

8.) Regőczen a legerősebb, legkimerítőbb munkára hajtott, űzött, kényszerített, holott tudta már, mi a bajom (az orvosi rendelet is kíméletes életmódot parancsolt), elhitette velem, hogy képzelt beteg vagyok, és én dolgoztam rogyásig. (Spanyolbetegség közben kényszerített, hogy felkeljek, és tanyára menjek.)

9.) Engedte, hogy berendezkedjünk, hogy a jövő ábrándjainak átadjam magam, amikor ő már tudta, hogy kicsoda rémes katasztrófát készít nekem. Ismerve engem: neki kötelessége lett volna: bármily módon a szülés előtt elválni. Ő tudta volna a módját, hogy lehetett volna ez nálam keresztülvinni, mert akkor még lehetett volna.

10.) Engedte, hogy a gyermek-ügyben kutassak, ide-oda járjak, nevetségessé tegyem magam (amikor becsületes ember létemre *biztos adatokot* kerestem, nem akarván kidobni egy nőt a gyanú alapján), hurcolt ide-oda, megörjített mindenféle rémes machinációkkal, utaztatott Szabadkára, Bajára stb. stb. Tönkretette munkakedvemet, az életben való örömemet, híremet. Addig senki se sejtette, hogy morfinista vagyok. A végén az egész megye arról beszélt, hogy *megőrültem*. És valóban a bolondokházába juttatott.

11.) Amikor hazaszöktem — igen zavart volt, nem szívesen fogadott. *Még azon az éjjel kétszer is halkan kopogtak a hálószobaablakon.* Azt hiszem, a süket patikus volt az ő legújabb barátja, akivel azért kezdett ki, mert vőlegény volt. Ez izgatta őt.

12.) Mindjárt másnap mindent elkövetett, hogy felizgasson. A kisgyereket — állandóan kis szeretőmnek nevezte. A haját úgy fésülte, mint a gyanúsított apa viseli. *Családomat szidta*, hogy az ő pénzét (az én keresetemet), amit apámnak odaadtam megőrzés végett — ellopják.

13.) A legborzasztóbb azonban ez volt. A cselédet kérdezem, hogy mikor vette ő észre, hogy rossz lett a járásom. A lány azt feleli. *Csak az utolsó időben.* Erre ő nekem támad, és veszekszik, hogy miért kérdezősködöm a cselédnél. Láttam, hogy bűnösnek érzi magát ebben, és nem akarja, hogy tovább fűzzem a gondolatot. Hogy kicsoda alávaló, piszok nő az, aki *észreveszi férje tabesét, nem szól, hanem tovább bosszantja: öli, hogy a bajt súlyosbítsa.*

DESIRÉNEK

Nagyon fáj nekem az is, hogy a nő mint orvoshoz is hálátlan volt hozzám. Én gyógyítottam ki a tbc-ből. Évekig lázas volt delután. Övtam, tanítottam, TK-val kezeltem, s amikor jól lett, amikor mindig forró teste jó hűvös, finom lett, válla (amelyet a csúcshurut lehúzott volt) kiegyenesedett, akkor — másfelé nézett.

1.) 1918 őszén gyanakodtam, de semmit biztosan nem tudtam. Hittem és vártam, hogy a gyerek az enyém. (Hiszen a tankönyv szerint is a m^o-istának lehet gyereke.)

2.) Amikor a gyereket megnéztem, a legboldogabb ember voltam, és elhatároztam, hogy kigyógyulok.

3.) December 15-étől gyanakodni kezdtem.

4.) December 26-án maga Olga mondta el egy álmát, amellyel hűtlenségét bevallotta. Ő tudta, mint jelent ez az álom, bár mindig úgy tett, mintha nem érdekelné a freudizmus, és ostobaságnak jelentette ki.

(Így lassan leszoktam, hogy őt alaposan figyeljem, ami különben is férjnek igen terhes, és az önérzetem is tiltakozik ellene.)

5.) Januárban, februárban kutattam. Ő ordítva hangoztatta ártatlanságát, de csak azért, hogy megőrjitsen, és további esztelen kutatásokra buzdítson. A gyerek bal szeme bandzsi — tehát én mindenáron szerettem volna az idegen apát kizárni, és magamat megnyugtatni.

6.) Nem lehetett. Amikor megnyugodtam, a cseléddel adatta a fülembe, hogy „X. Y. *nem* hasonlít a gyerekekhez, hiszen olyan nagy haja van, *mint a paróka*”.

7.) Máskor is megnéztem tehát X.-t, és akkor láttam, hogy a fejalkat ugyanaz. De még mindig nem vettem ki a szándékot, hogy mit akar O. (Azt akarta, hogy X.-t én kényszerítsem, hogy *őt elvegye*.)

8.) Egyelőre meg akart őrjíteni. Úgy tett mindig, mintha dugdosni akarna valamit előlem, s meg akarna mérgezni. *Ha otthon voltam*, folyton ki-be járt a szobákban, és szekrényeiben rakosgatott, és amikor beléptem, becsukta a szekrényt. Én azután feltúrtam mindent, és semmit se találtam. Tudta, hogy ez a keresés *izgat, pusztít*. Levestálalásnál babrált tányérom felett. Ma már tudom, azt *akarta*, hogy higgyem, hogy mérgez, és féljek tőle, és megőrüljek. Ugyanilyen célból 6—8 kis üveget tartott üresen a konyhában a polcokon. *Hogy ezeket megtaláljam és gyanakodjak, izguljak*.

9.) A cseléd ki volt tanítva, hogy ha ránézek, lesüsse a szemét. Holott a bűnös nő is, *ha akarja*, nyugodtan kiállja a férfi tekintetét.

10.) A rokonságtól hazajövet nem akarta még egyszer megnézni X.-et. Te csak nézd meg, mondta O. Győződj meg már végképp, hogy vádadt alaptalan. Nem akartam menni, az ép eszemet féltettem. Erre ő hangsúlyozza, hogy ha bemennék, öltözök fel rendesen, ő is felöltözik. *A bársonyruhát készítette elő*. Ezzel beadta a fejembe, hogy tetszeni akar, tehát így szóltam: *bemegyünk*.

11.) Még mindig *kétkelkedtem*, ezután is, mert ő ismételten ordítva bizonygatta, hogy ártatlan. Ez volt a *legiszonyúbb, legrémesebb* gonoszság. Ezzel őrjített meg, mert jószágomat, apasági vágyamat és szerelmeimet használta ki *aliasul*.

12.) Addig viút szüleim nyakára, mit tudta, hogy apámat anyám rábeszéli, hogy kórházba vitessen. Ezzel tisztán számított. Itthon úgy tett, mintha az M^o-elvonás eredménye ki nem elégítené, ezzel ingerlékenyebbé tett, nemileg is, ezután még izgékonyabb lettem, s azután csinálták a ravaszdugásokat, hecceléseket (szajha cselédjével). Én azt hittem, *gyógyulásomat akarja*, és újra és újra mentem vele apámhoz, mint a bolond.

13.) A kórházba úgy mentem be, hogy *egészen egészséges leszek*, és a gyermek-ügyet majd azután tisztázom. Ekkor jöttem rá lassan a következőkre:

14.) O. sohase szeretett.

15. Egy példátlan gonosz, rossz nő volt.

16.) Itt olvastam, hogy ez a morfinisták típusos sorsa, szajhák vétetik el magukat velök.

17.) Hogy mindössze legfeljebb egyszer volt tőlem teherben. Először ravasz módon kipróbálta, gyanakszom-e. A menses elmaradását jelentette, és én chinint adtam neki kétszer is. Ekkor jelentette, hogy megjött a baj. (Holott ő tudta, nem is gravid.)

18.) Hogy mindent a saját javára és az én pusztításomra rendezett el. Tehát ezért nem tiltakozott *érdemlegesen* soha az én morfinizmusom ellen.

19.) Bámulatosan adta kifelé a finom úrinőt, aki inkább jókedvű, temperamentumos, mint kacér.

20.) Mindenre ott jöttem rá, rémes 30 álmatlan éjjelen, miközben égett a fejem, mint a parázs, és állandó légszomjtól lihegtem. *Iszonyatos volt!*

21.) Azután jöttem rá, hogy halálos beteg vagyok, és *nincs segítség.*

(Vége)